

A világsikerű könyv fergeteges paródiája

A DE FINCSI-KÓD

Stanley Steel

Stanley Steel: A De Fincsi-kód

Stanley Steel
A De Fincsi-kód
(Részlet)

(Részlet)

Excalibur Könyvkiadó

Stanley De Steel:
A De Fincsi-kód

© Stanley De Steel
Louvre-külső

Kiadja: Az Excalibur De Könyvkiadó

A kiadásért felel a kiadó De vezetője

A borítón látható festményt Leonardo De Fincsi
távollétében Szűcs De István festette meg szépen

Közreműködött még: Szilícium Grafika

Műszaki szerkesztő: Savanya De Zsolt

ISBN: 978-615-5082-02-3

1. Gyilkosság

A múzeum este kilenc óra után kihalt volt, mint a hatalmas egyiptomi piramisok, és éppen ilyen üresen is kongott. A néhai királyi dinasztiák bebalzsamozott fáraói közül néhány két szinttel a föld alatt aludta örök álmát. Ám azt biztosan egyikük sem gondolta volna életében, hogy halála után néhány ezer évvel, a fáradságos munkával megépített magánpiramisukból egy idegen országba deportálják majd hullájukat, ahol nem hogy örök életet, de még örök békét sem lelhetnek, hiszen remekbe szabott, arany szarkofágjukat turisták ezrei fogják nap mint nap bámulni.

A Louvre hatalmas volt, a világ egyik legnagyobb művészeti, történeti és régészeti gyűjteménye kapott helyet benne. Ahhoz, hogy valaki az egészet végignézze, több hetet, sőt, talán hónapot kellett volna itt eltöltenie. Persze, a fáraók erről sem tudtak, csak feküdtek szépen, bebalzsamozva, mumifikálva, arany halotti maszkjuk eltakarta romolhatatlanná aszott koponyájukat. Ha az ember jobban belegondol, halálosan unalmas lehet így, ebben a kellemetlen állapotban az idők végezetéig feküdni.

Ám történetünk szempontjából teljesen mellékes volt az örökkévalóságot elszalasztó fáraók sorsa. Az utolsó látogatók már jóideje távoztak ebből a teremből is. A termeket most sötétség borította, csak néhány jelzőfény volt hivatott némi tájékozási pontot adni azoknak a biztonsági őröknek, akik éjszaka is szolgálatban voltak és a termeket járták. Természetesen párosával járőröztek, mint a rendőrök, hiszen az egyikük csak írni, a másikuk pedig csak olvasni tudott. Nem, ez gonosz és alaptalan vicc volt! Valójában tudtak írni is meg olvasni is, csak rosszul. Ezért lettek biztonsági őrök, nem pedig egyetemi tanárok. Kezükben elemlámpa világított, oldalukon, a fekete bőrtokokban fegyver lapult.

A felbecsülhetetlen értékű műkincsek – többségükben lopott és rabolt holmi –, amit a forradalmi nemzet hadjárataiban gyűjtöttek be cirka kétszáz évvel ezelőtt a jó gallok, és amelyeket itt állítottak ki a nagyközönség számára, megkövetelték, hogy ne csak a biztonsági érzékelők, lézeres detektorok, hőkamerák és hagyományos vizuális megfigyelés őrizze őket. A Louvre értékeit a semmi mással nem pótolható, éber emberi jelenlét is vigyázta, végsőkéig fokozva ezzel az amúgy is rendkívül magas szintű biztonságot.

A bérgyilkos, akit Dilisnek hívtak, váratlanul jelent meg, olyan váratlanul, mintha csak az egyik fáraó szelleme lett volna, aki most megelégedve az évezredes vízszintes fekvést, egyszer csak úgy gondolta volna, hogy éppen itt az ideje, hogy járjon egy kicsit. Fekete köpenyében és csuklyájában úgy nézett ki, mintha egy népszerű fantasy film kóbor vándora lett volna. Úgy tűnt, mintha onnan lépett volna ki, hogy jelenlétével emelje ennek a történetnek a színvonalát. Mélyen a szemébe húzott köpenye szinte teljesen elfedte az arcát. Egy falmélyedésben húzta meg magát, és mozdulatlanra dermedve úgy állt ott, mintha szobor lett volna csupán, egy magas és hatalmas darab a kiállítási tárgyak közül.

Senki nem tudta, hogy kerülhetett ide.

Senki nem tudta, hogyan játszhatta ki a biztonsági őrök figyelmét.

Senki nem tudhatta, hogyan volt képes elrejtőzni a biztonsági érzékelők előtt.

Senki nem tudta, hogyan volt képes ilyen mereven és mozdulatlanul állni órákon keresztül.

Senki nem tudta, hogy mi a kedvenc étele és a kedvenc itala.

Senki nem mert volna bármit megkérdezni tőle, mert olyan félelmetes volt, hogy ha valaki megpillantja, hát biztosan összerottyintja magát tőle.

De a lényeg, hogy Dilis itt volt, és várt, figyelt.

Tudta, hogy áldozata erre fog jönni.

Hogy honnan tudta?

Nem, nem ismerte a forgatókönyvet!

Ellenben a megérzései elsőrangúak voltak.

Dilis nem mindennapi figura volt. Albínónak született, méghozzá egy igen ritka típusnak, albínó négernek, ami Afrikában is annyira ritka, hogy józanul senki sem látott még ilyen különlegességet. Igazán különös példánya volt az emberi nemnek, talán rajta kívül az egész világon nem akadt még egy ilyen fura létforma. A bőre az albínó vonások miatt egészen koromfekete, a szája széles és lapos, az orra tömpe és nyomott, a füle karfiol alakú, a szeme pedig vörös volt. Nem, nem azért, mert az albínók szeméből általában hiányzik a pigmentáció és ezért a szemük ebben a remek, élénk színben pompázik. Nem, Dilis szeme nem ezért volt ilyen piros! Persze nyugodtan lehetett volna ezért is, de mégsem ezért volt ilyen!

Dilis szeme lehetett volna természetesen azért is piros, mert éppen szemüveg nélkül hegesztett. De Dilis nem hegesztett soha szemüveg nélkül, sőt, valójában, ezt csak kevesen tudták róla, hogy még hegeszteni sem tudott.

Hát akkor meg mi a jó fenéért volt Dilis szeme ilyen piszkul piros? Jogos kérdés volt ez, bizony, ami nem ok nélkül merülhetett fel az emberben. Ám mivel Dilis ritkán mutatkozott emberek között, nagyon keveseknek tűnt fel, hogy Dilis szeme bizony piros. De ha fel is tűnt néhánynak, legtöbbször életének ez volt a legutolsó meglepő pillanata, mert Dilis gondoskodott róla, hogy az illetőknek már ne legyenek a továbbiakban ilyen irányú földi tapasztalataik. Sőt, semmiféle tapasztalataik se legyenek... Ezért aztán, igazából senki nem tudta, hogy miért piros a bérgyilkos szeme. Csak ő maga, ám a titkot megtartotta magának.

Talán meglepő, de Dilis jólelkű ember volt.

Mármint régebben...

Nagy kár, hogy gyorsan kinőtte ezt a szép tulajdonságát! Ártatlan csecsemőként született, szinte ruhátlanul. Csak egy szál köldökzsinór volt rajta, amikor meglátta a napvilágot azokkal a szép, piros szemekkel, amitől az or-

vos lehidalt, a szülésznő pedig lepetézett, ami igen érdekes látvány lehetett, de egy ilyen osztályon minden hasonló esetre nagyon fel voltak készülve, és profi módon reagáltak rá.

Mindkettőt kitették az állásából.

De kanyarodjunk inkább vissza Dilishez! A fiút gyerekkorában sok lelki trauma érte, mindenre fogékony, eredendően jó lelke eldurvult, és elindult egy olyan lejtőn, amelyen nem volt megállás. Már a bölcsődében megérte a pénzét. Többször ferde szemmel nézett rá a dadus néni. Nem is csoda, hiszen született kancsal volt.

Szegény Dilis! A rasszizmus, amivel az albínó négereket a társadalom kezelte, ha az ember néger albínónak született, nem pedig fehér europidnak, már az életnek ebben a korai szakaszában elérte.

Dilis sokat szenvedett emiatt. A gonosz dadus nénik Dilist mindig jóval később etették, itatták meg vagy tették tisztába, mint társait, akik nem voltak ilyen fura szerzetek. A negatív diszkrimináció már kétéves korában megviselte szegénynek a lelkét. Mire óvodás lett, elmélkedő, befelé forduló, önmarcangoló filozófikus alkattá vált, aki már három éves korában nem hitt a mesékben. Meggyötört lelke valami kapaszkodó után kutatott, de sajnos ekkoriban még csak a bili fülét lelte meg, mert az volt kéznél.

Dilist azonban nem csak meggyötörte, de meg is acélozta a kiközösítés, amivel nagycsoportos korára már férfiasan szembe kellett néznie. A kegyetlen óvodai személyzet egy alkalommal, amikor Dilis az egyik megúnt óvodástársát a szemébe dobta, mert már nem akart vele barátkozni, megfosztotta a fiút óvodai jelétől, a távcsöves puskától. Dilisben ekkor még egyszer, utoljára eltört valami.

Duzzogva a sarokba vonult, majd direkt csámcsogva, mert tudta, hogy az nem illik, megette az uzsonnáját. És amikor a nem helyénvaló viselkedést szóvá merészelte tenni, a vezető óvónénit is bedobta oda, mint alkoholista a reggeli felest. Brutális tett volt, de már akkor felsejlett kegyetlen zsenialitása, hiszen Dilis zsenge korában is tökélete-

sen tisztában volt azzal, hogy mindenféle szervezeti egységet úgy lehet legjobban szétzilálni, ha váratlanul, de ugyanilyen precizitással kinyírjuk a főnökét.

Az óvodából persze kicsapták, de pályafutását egy másik óvodában folytatta. És minden más egyebet is ott folytatott, ahol korábban abbahagyta.

Kiközösítés közben általában egyedül volt, és az egyedülletet arra használta fel, hogy erősítsen. Testét és lelkét egyaránt edzette. A lelkét úgy, hogy fekete papírlapokat nézegetett, hogy a lelke ettől a tevékenységtől még feketébb legyen. Hosszú évek gyakorlásával sikerült elérnie, hogy olyan sötét lett a kisugárzása, hogy ha megfelelő közelségbe került hozzá, képes volt egy százas izzót leárnyékolni.

Amikor ezzel megvolt, már inkább csak a testét edzette, mert a lelki gyakorlat kezdett unalmassá válni. Fekvőtámaszokat, sőt karhajlításokat végzett. A fekvőnyomás eleinte még balul sikeredett, mert a gyakorlat közben jelentkező ingerek miatt Dilis nem érte el időben a toalettet. Sőt, később sem érte el. Ekkor praktikus módon inkább a guggolással próbálkozott, de emiatt meg kiútálták az edzőteremből, ahol tilos volt a földre kakilni. De nem adta fel, átment egy másik edzőterembe. A régi amúgy is titokzatos körülmények között leégett.

Amikor kellőképpen megerősödött, törzskörzéseket végzett. A törzskörzéseket általában mások törzsével végezte, méghozzá a feje fölött, jó magasan. Ennek azok az illetők, akiknek a törzsével ezt tette, nem nagyon örültek. Ezért aztán Dilis egy idő után, amikor befejezettnek tekintette a törzskörzést, mindig el is engedte őket. A törzskörzésben részt vevők, akik soha nem önként vettek részt a műveletben, ilyenkor rövid röppályára álltak, majd halk puffanást követően a földre csapódtak.

Dilist már iskolás korában is feldobták az ilyen és ehhez hasonló élmények. Tanárai egyre mondogatták, hogy beteg a lelke ennek a gyerekeknek. Mivel szülei nem voltak, az óvo-

da kivégzése után velük is végzett – ám ezt senki nem tudta róla –, hiába írták tele az ellenőrzőjét. Dilist senki nem ellenőrizte otthon.

Talán ezért is lett belőle egészen furcsa gyerek, és mire leérettségizett, már nem egészen volt normális. Törvényszerű volt, hogy nem egyetemre, nem főiskolára, nem posztgraduális képzésre, hanem bérgyilkos iskolába jelentkezett. Ez egy olyan földalatti tanintézmény volt, amelyet a maffia üzemeltetett. Csak a legmegátalkodottabb, leggonoszabb gyerekek jelentkeztek ide, akik képesek voltak a nem mindennapi követelményeknek megfelelni. Ám Dilis ilyen volt. Életében először érezte, hogy jó időben, jó helyen van. Kitüntetéssel végezte el az iskolát. PhD. dolgozatát kocsmai verekedésben kellett megvédenie. Természetesen diplomamunkája *A távcsöves puska gyakorlati alkalmazása és annak közeli és távoli lehetőségei* témakörében született meg.

Csak egy embernek kellett eközben meghalnia, de Dilis rendkívüli módon élvezte ezt az első munkát is. Munkadarabját napokig ki is állították. Méghozzá a kórbonctanon, ahol mindenki elismeréssel füttyentett, amikor megtekintette a fej nélküli aktot, amelyet a nagyon kreatív Dilis egy robbanó dum-dum golyó segítségével alkotott meg. Rövid idő, szinte egy pillanat kellett hozzá meg biztos kéz és megfelelő *távolságtartás*.

Dilis természetesen nem lett munkanélküli. Az iskola elvégzése után, kisebb nagyobb munkák kivégzését követően, egyre nagyobb híre lett a megbízók körében, akik szinte kézről kézre adták egymásnak. Minden munkát szépen, gondosan, precízen kivégzett. A jól kivégzett munka gyümölcse pedig rengeteg pénz lett. Dilis a pénz egy részét okosan továbbképző tanfolyamokba fektette. Ezeket a posztgraduális képzéseken elsajátította a pusztakezes harc, valamint a késsel, a habverővel, valamint a szobanövényekkel való ölés fortélyait, és kitanulta a lesből megtámadás, illetve a nagyon hasznos, nyomtalanul való eltűnés technikáit is.

Tökéletes *orrgyilkos* akkor lett belőle, amikor egy alkalommal azt a megbízatást kellett végrehajtania, amely egy veszélyes gengszter orrának fenyegető jellegű lenyisszantásából állott. Dilis természetesen hibátlanul, kegyetlen precizitással ezt is megoldotta. Mindig véresen komolyan vette a munkát, és látszott, ő aztán a meló terén nem ismer pardont.

Egészen meglepte, amikor egy alkalommal felhívta őt egy titkokzatos megbízó, aki minden eddiginél több pénzt ajánlott egy ügy „elrendezéséért”. Dilis természetesen figyelemre méltó precizitással kivégezte ezt a munkát is. Majd jött a többi feladat, és mivel a megbízó rendesen fizetett, Dilis is rendesen dolgozott. Amikor már egy nagy halom munka bizonyította rátermettségét, a megbízó egy minden eddiginél hatalmasabb összeggel jelezte, hogy Dilist két évre kibérelné. Az illető azt is felvetette, hogy így más munkát már nem is kellene vállalnia. Nem meglepő, hogy cserében ezért hatalmas pénzzal kecsegtette. Dilis pedig nagyon szerette, ha hatalmas pénzekkel kecsegtetik. Logikusan úgy vélte, hogy az együttműködés gondolata vélhetően nem egy *halott ügy*. Némi mérlegelés után aztán *belevágott*. Méghozzá abba, akibe csak kellett.

Csak úgy *égett* a munka a keze alatt. Főleg akkor, amikor egy benzinkutast kellett örökre teletankolnia, majd nyomtalanul eltüntetnie. Amikor szétszórta a hamut, azon gondolkodott, hogy bizony égés lett volna neki is, ha ezt az első melót elszúrja. De nem szúrta el! Soha nem szúrta el! Halálosan pontosan dolgozott, ami ebben a szakmában persze követelmény volt. Dilis szorgalmasan gyilkolt tovább, precízen kivégezte a munkáit.

A megbízó egy év múltán úgy gondolta, hogy beavatja bérgyilkosát a vallásba. Mivel Dilis nem volt vallásos, a beavatás nem ment könnyen, de amikor végül ő is a Nihilista Egyház tagja lett, már nem pénzért, hanem meggyőződésből ölt. Ez sokkal jobb üzlet volt a megbízójának, aki addigra már teljesen eladósodott, hitelekkel kellett felvennie nemcsak a Nihilista Egyháztól, de

még a saját bankjától, sőt, az uzsorás szomszédjától is. Utóbbi szerencsére megmagyarázhatatlan módon, tragikus hirtelenséggel, értelmetlenül fiatalon elhunyt, amikor egy este, kocogás közben elütötte egy túl gyorsan hajtó, kivilágítatlan és rendszám nélküli úthenger, amit egy néger albínó vezetett.

A megbízó fellélegzett, de átlátta, hogy anyagi erőforrásai már nem elegendőek arra, hogy finanszírozni tudja azt a grandiózus tervet, amelynek vége olyan volt, akár egy nagyon veszélyes kereszteződés: lényegében beláthatatlan. Ezért is döntött emellett a lépés mellett, hogy szektatagot csinál a bérgyilkosából. Zseniális húzás volt, ezt el kellett ismerni!

Ám Dilis számára mindez azt jelentette, hogy életének hátralévő éveit az eddigi *gyilkos munkatempó* segítségével összekuporgatott dollármilliókból kell majd tengetnie. Kegyetlen, nélkülözéssel és aszkézissal terhelt évek álltak előtte, amelyeket csak nagyritkán szakítottak meg olyan alkalmak, amikor Dilis rituális körülmények közepette megjutalmazhatta magát. De ne szaladjunk ennyire előre a cselekmény fonalának bogozgatása közben! Nézzük inkább, hogy mit csinált most bérgyilkosunk, aki, mialatt mi életrajzának rövid ismertetésével voltunk elfoglalva, továbbra is türelmesen várakozott.

Dilis piros szeme megvillant a sötétben, amikor köpenyegbe burkolózott, csuklyás feje óvatosan kitekintett a falban meghúzódó mélyedésből, és áldozatát fürkészte. Ám az áldozat, bosszantó módon, még nem volt sehol. Dilisen idegesség lett urrá, ám a légzéstechnikával, amelyet egy terhes nőknak tartott, szülést előkészítő tanfolyamon sajátított el nemrégiben, sikerült úrrá lennie feszültségén.

Remegő kezeivel benyúlt a köpenyébe. Egy ideig matatott az egyik kezével. Aztán a másikkal is matatni kezdett. Amikor felhúzta a sliccét, mert észrevette, hogy lecsúszott a cippzárja, Dilis szeme hirtelen elkerekedett, a szája hangtalan ordításra nyílt. Jót akart, de nagyon rossz történt vele!

Tudta, hogy nyitott sliccel ölni balszerencsés dolog, rossz ómen, éppen ezért ölés előtt mindig ellenőrizte, hogy oda-lent minden rendben van-e. Mivel a köpeny lehetetlenné tette a vizuális észlelést, kézzel kellett ellenőriznie. Ám a visszagyömöszölési procedúra nem sikerülhetett tökéletesen, mert Dilis arcára rettentő fájdalom telepedett a cippzár felrántása után. Sőt, lényegében már közben is. Előbb el-vörösödött, hangtalanul ordított, közben ugrált is. Egészen sápadt volt már, amikor öt perce eredménytelenül rángatta a cippzárt. Nem, nem eredménytelenül, mert végül sikerült felrántania. Közben elszenvedett ugyan némi veszteséget, de a veszteség mindössze ötven százalékos volt. Arra gondolt, miközben a dolog jó oldalát igyekezett *megfogni*, hogy talán tényleg nem kellene belőle *nagy ügyet* csinálnia, hiszen később, ha az élete úgy alakul, még akár gyereke is lehet majd ennek az egy darab, nagyon szerencsés körülmények közepette megmaradt szervnek a segítségével.

Dilis erőt merített ebből a gondolatból, majd zsebre tette a veszteséget, amit azonban sajnos nem lehetett leírni az adójából. Ám azért mégis el kellett takarítania, mert a földön csak nem hagyhatta, hiszen olyan gusztustalan látvány volt, akár egy kifolyt szemgolyó, vagy egy nagyon beteg, haslövést kapott meztelencsiga.

Amikor mindennel megvolt, meggyászolta az őt ért apró, de maradandó veszteséget: a nyakában függő aranylánc végén található kis szimbólumot kezdte el csókolgatni. Amióta vallási fanatikus lett, a csókolgatás megnyugtatta. Emellett jótékonyan serkentette a nyálelválasztását is, aminek köszönhetően ritkábban száradt ki a szájpadlása.

A szimbólum egy kör alakú négyzet volt, amelynek a közepe teljesen üresen tátongott. Ez szimbolizálta a Nihilista Egyház által imádott Semmit, ami a szimbólum közepén kapott helyet. Meg kellett hagyni, hogy ügyes művész alkotja meg. Ha az ember jobban megnézte, tényleg nem *Semmi* volt. Bizonyára nem is volt olcsó mulatság ilyen medált készíttetni, de Dilis valószínűleg tisztában volt vele, hogy ilyen kiváló munka minden pénzt megér. A művész által re-

mekül megfogott Semmi páratlan precizitással és semmi máshoz nem hasonlítható művészi igénnyel volt kidolgozva. A remekbe szabott medál tökéletesen visszaadta azt, amit szimbolizált. Szinte már azt is lehetett mondani, talán *semmi* nem lett volna ennyire kifejező, mint ez a nagy Semmi, ami itt volt a négyzet alakú körbe bezárva.

Dilis ismételten megcsókolta a szimbólumot, majd gondosan elrejtette a köpenye zsebébe.

Aki ismerte Dilist, az most biztosan felszisszent volna. Még szerencse, hogy senki nem volt itt közülük. Sőt, a legtöbb a föld alatt oszladozott már, mint a tömeg a tüntetés után. Minden alkalommal, mielőtt gyilkolásba kezdett volna, megcsókolta a szimbólumot, fohászkodott a Semmihez, majd véget vetve az eddigi semmittevésnek, nagy hévvel *belevágott* a munkájába. Amikor késsel dolgozott, tényleg szó szerint ezt tette.

De most Dilisnél pisztoly volt. Egy hangtompítás Magnum. Dilis viccesen azt szokta mondogatni: én és a magnum. Pedig valójában nem én, hanem ő és a Magnum voltak azok, amelyek halált hoztak minden halálra ítéltetett halandóra. A fegyver kalibere elegendő nagyságú volt ahhoz, hogy akit eltalált vele, az már ne érje meg azt, hogy beszállítják az intenzív osztályra haldokolni.

Ebben a percben a férfi az órájára nézett. Arcára elszánt arckifejezés ült, amikor kibiztosította a fegyvert. Érezte a vizeletén, amit egy pici üvegben mindig magánál hordott, hogy valami mindjárt történni fog. Különös módon ilyenkor teljesen más lett az íze és a hőfoka, és lenyelés után az utóíze.

És tényleg úgy is lett!

Az áldozat futva közeledett feléje. Egyelőre a terem másik oldalán járt, és még nem sejtette, hogy mi vár rá. Reneszánsz festők remekei adták a díszletet a halálos üldözéshez, de ez Dilist nem érdekelte, mert annyi affinitása volt a festészethez, mint vízihullának az úszáshoz.

Dilis akár szemből is kilőhette volna az igazgatót, de nem tette. A jelenetben, amelyben részt vett, ugyanis eredetileg az állt, hogy Bidé Szaniter, az intézmény idős, szakállas, kopasz, hosszú hajú, frissen borotvált, riadt szemű, öltönyös ruházatú igazgatója rémülten menekül előle, ő pedig lassan, de kitartóan üldözi a szerencsétlent, míg végül...

De ne vágjunk egyelőre a végébe!

Majd Dilis!

Igen, ő bizony bele fog vágni, sőt, lőni, ez nem volt kétséges.

A jelenet azonban időközben, némileg improvizatív módon, átalakult.

- Ne, kérem, ne! - könyörgött az idős Szaniter, amikor megtorpant előtte, mert észrevette, hogy Dilis nem üldözi. Eddig lélekszakadva rohant, lábai alatt hangosan kopogott a kihalt termék kőpadlója. Futott, mint akit üldöznek. Ám Dilis nem üldözte. Csak nézte őt azokkal a kegyetlen, piros szemével, időnként pislogott is, ezzel majdnem olyan hatást keltett, mint egy tilos jelzést adó szemafor.

Szegény Szaniter! Árkon, bokron, kerítéseken ugrott keresztül, közben ügyesen kikerült egy talicskányi trágyát toló francia parasztot, aki valószínűleg azért került a *képbé*, mert ezzel a dinamikus szaghatást kiváltani tudó anyaggal kívánt tiltakozni valami meg nem kapott uniós támogatás miatt. Szegény Szaniter befogott orral rohant el mellette, és fejcsóválva, kidülledt szemmel figyelte, amint a paraszt a talicska tartalmát kiborította egy terem közepére. De nem csak hogy kiborította, hanem még a trágyából szép, kerek trágyagolyókat gyúrva meg is dobálta az eddig felbecsülhetetlen értékű, ám értékükből időközben rohamosan és rengeteget veszítő festményeket.

Szegény Szaniter, aki ezt már szerencsére nem láthatta, tovább menekült. A terem, amelyen most keresztül futott, telis tele volt hamisítókkal, akik megfelelő helypénz megfizetése után jogosultak voltak arra, hogy itt helyben, az eredeti művekről koppintsák le a nagyértékű műremekeket. Bi-

dé Szaniter néhányukat menekülés közben véletlenül meglökte, aminek, valljuk be férfiasan, a hamisítók nagyon nem örültek.

Egy idős, szakállas festőnek például fekete festék lötytyent az éppen befejezés előtt álló, már három éve napi tíz órában festett, aprólékos műgonddal létrehozott hamisítványára, egy portréra, amelyről már csak az aláhamisításra váró hamis aláírás hiányzott. A szerencsétlen mozdulat eredményeképpen a fekete festék teljes mértékben beborította, ezáltal pedig lényegében megsemmisítette az alkotást. Ezután már teljesen érthető, hogy mennyire heves indulatokat váltott ki belőle mösszifő Szaniter jelenléte.

Sőt, igazából nem csak belőle, hanem másokból is!

Egy másik festő, akit szintén meglökött a másokra tekintettel nem lévő menekülő, egyszerűen nekiesett a tájképnek, amelyet éppen nagy műgonddal másolt. De ez nem lett volna akkora nagy baj, viszont az annál inkább, hogy a vásznat egyszerűen átlukasztotta a fejével. Igazán nevetséges látványt nyújtott, amikor így, a félig megszáradt képpel és az ideiglenes kerettel, kezében a csöpögő ecsettel, ordítózva és hadonászva üldözni kezdte Bidé Szanitert. A szerencsétlen igazgató szíve a végét járta. A rettenetes félelemtől és a most rátörő röhögőgörcstől teljesen elerőtlenedtek a lábai. Nem csoda, hogy elveszítette az egyensúlyát, és már később sem találta meg.

A menekülő még véletlenül meglökött egy szobrászt is, aki szintén ugyanilyen véletlenül meglökte alkotását. Mindketten a földre zuhantak. A mű összetört, hasonlóképpen a művész lelke is, ezért azután nem volt meglepő, hogy ez az alkotó is kergetni kezdte Bidé Szanitert, akit már tárt karokkal, helyesebben szólva kifent kaszával várt valahol a fejezet végén a Halál.

Igen, a sorsa meg volt írva!

Mindannyiunk sorsa meg van írva, de nem tudjuk, hogy hol. Bidé Szaniter sorsa viszont ebben a könyvben volt megírva. Holtbiztosan lehetett tudni, hogy hol, melyik oldalon, melyik bekezdésben és hányadik sorban fogja végezni.

Újabb terem következett. Itt éppen sakkverseny zajlott. Ez persze túlzás, hiszen aki látott már ilyen rendezvényt, az tökéletesen tisztában volt azzal, hogy egy sakkverseny a nézők számára mennyire álmosító. Hiszen senki nem fut, de még mozogni is csak alig mozog. Hogy mitől verseny ez mégis? Tudja az ég... Ellenben vacak kis asztaloknál ülnek a palik, nagyritkán lépnek egyet, majd miután babrálnak valamit az órájukon, tovább gondolkodnak.

Szegény Szaniter ezen a termen is keresztülrohan. Mint az eddigiek, ez is szigorúan le volt választva a látogatható helyiségek soráról, de az igazgatót ez nem érdekelte, hiszen amikor menekül az ember, akkor eszében sincs ilyen jelentéktelen apróságokkal foglalkozni. Rohant, ahogy a lába és a torkában dobogó gyenge szíve bírta. Az asztalok, a figurák és a kockás sakkpályák látványa összezavarta. Megszédült, a látása elhomályosodott. Ahelyett, hogy kikerülte volna a közepén álló négy asztalt, és az elmélyülten gondolkodó nyolc versenyzőt, valamint a rengeteg leütésre várakozó sakkfigurát, Szaniter keresztültrappolt gyalogokon, bástyákon, futókon, királyokon, királynőkön.

- Paraszt! - ordította egy hidegvérét elvesztő versenyző, és eszelős tekintettel égne emelte a kezében szorongatott sakkfigurát, egy gyalogot.

- Igen, tényleg az... - nevetett kínosan szegény Szaniter, aki a parasztokon is keresztül gyalogolt.

Nem csoda, hogy az eddig ecsetelt pusztítást követően, a feldühödött sakkozók vadállati dühvel ordítózó, veszett kutyákra emlékeztető, gyilkolni kész falkája is a nyomába eredt. A hosszú üldögélés és gondolkodás közben elfojtott rettenetes indulataik vulkánként törtek elő belőlük.

Bidé Szaniter, mivel jól ismerte az épületet, hiszen évtizedek óta itt dolgozott, némi előnyre tett szert üldözőivel szemben. Azok üldözés közben időnként eltévedtek, és té-

ves nyom után loholva gyakorta beleütköztek az ellenőrző körúton lévő biztonsági személyzetbe. A járőrök szolgálati fegyverüket használva üldözőbe vették az üldözőket, akik ettől a külső, ámde annál erőteljesebben motiváló impulzustól vezérelve, még gyorsabban kezdtek el üldözni szegény Szanitert. Festmények, régészeti leletek, vagyonokat érő tárgyak, fáraók, múkincsek és igazi kincsek estek áldozatul a rettenetes üldözésnek.

- Hiába is könyörög, nem fogom üldözni, és nem fogom megkínozni, hogy utána agyonlőjem, akár egy veszett kutyát - mondta élvezettel Dilis.

- Kérem... kérem... ne tegye! - sikoltotta eszeveszett rémületében szegény Szaniter, aki jobban tette volna, ha mondjuk, most inkább egy fürdőszoba-felszerelés szaküzletben tartózkodott volna, nem pedig itt, ezen a halálosan veszedelmes helyen.

- Könyörögve kérem, öljön meg! - rimázkodott újra Bidé Szaniter.

- Nem! - mondta a szadista gyilkos, és felkacagott, mert élvezte, hogy ezzel is kínozhatja áldozatát.

- Lécci, lécci! - csúszott térden előtte szegény Szaniter.

- Miért tennék ilyet? - nevetett rajta megint Dilis.

- Könyörüljön rajtam, és öljön meg! - sírta Bidé Szaniter.

- Humánus halált szeretnék, mondhatnám azt is, hogy kegyeset. Kérem, engem feldühödött tömeg üldöz, emberek falkája, mindegyikük élve meg akar ölni.

- Mondtam, hogy nem fogom megtenni! - nevetett sátáni kacajjal a néger albínó bérgyilkos, és nem kezdte el üldözni a szerencsétlent, aki nem menekült előle.

- Kérem, öljön meg! - lihegte még egyszer Bidé Szaniter, de Dilis vadállati kegyetlenséggel azt mondta:

- Nem!

Szegény Szaniter felkiáltott, kezét égnek emelte, és elkezdett énekelni egy régi népdalt, ami remek szimbólum lehetett volna. Igen ám, csakhogy a szó, így a népdal is, elszállt, míg az írás megmaradt.

- Kérem, könyörgöm, adjon egy tollat! - csúszott térden a bérgyilkos előtt Szaniter.

- Olyat, amellyel úgy lehet írni, hogy csak ultraibolya fényben látszik? - kérdezte hideg tekintettel Dilis.

- Igen, igen, olyat szeretnék kérni! - lihegte Bidé Szaniter hálásan, mert azt hitte, könyörgése meghallgatásra talál.

- Sajnos, nincs nálam ilyen - hahotázott a néger albínó.
- De ha lenne, akkor sem adnék!

Szaniter összegörnyedt, mintha bélcsavarodás és köldök-kólika egyszerre kínozná, és úgy hörgött, jajgott, mint akinek mindezek mellett haslövése is van egyben. Amikor befejezte a brékelést, elengedte magát.

- Fúj! - mondta Dilis, aki ugyan dilis volt, de a szaglós-érzéke kifinomult volt. De ilyen befejezésre nem volt felkészülve.

- Na, én megyek is - mondta öklendezve.

- Ne, ne, kérem, ne menjen! - rimánkodott Szaniter, de látni lehetett, hogy Dilist nem fogja meghatni ennek a szegény, halálra ítélt öregembernek a jajveszékése. Ám amikor Szaniter átkarolta a lábát, Dilis mégiscsak megtorpant.

- Legalább egy ajakrúzszt hagyjon itt nekem, kérem! - sírta az öreg. - Nincs nálam íróeszköz. Mivel fogok így haláltusám közepette szimbólikus jelentéssel bíró rövid szösszeneteket írni a padlóra?

- Jobban tenné uram, ha legközelebb, amikor majd meg fog halni, jóelőre gondoskodna mindenről, hogy szegény szemre ne kelljen másoktól kunyerálnia! Tudja meg, hogy az ilyesmi egyáltalán nem szép dolog! - fedtte meg Dilis ingerülten.

- Megígérem, mindent megígérek! - jajgott Bidé Szaniter. - Csak adja már ide az ajakrúzsát.

- A szexi vöröset? - nézett rá kacéran a bérgyilkos.

- Persze, hogy azt! - bólintott Szaniter.

Dilis odadobta neki a szexi vörös ajakrúzsát, majd lelépett, mert érezte, hogy ideje lelépnie.

Abban a pillanatban, amikor Szaniter magához ölelte a szexi vörös ajakrúzszt, és abban a pillanatban, amikor becsukódott Dilis mögött az ajtó, a terem másik ajtaja egyszerűen betört, és keretestől bedőlve bezuhant a földre. Bidé Szaniternek nem maradt sok ideje, de minden erejét megfeszítve gyorsan írni kezdett.

Övöltő, vadállati hangon ordító tömeg tört be a helyiségbe. Nem is csoda, hogy így ordítottak, mert a biztonsági emberek üldözték őket, és a kezükben szorongatott pisztolyokból időnként célzott lövéseket adtak le a fenekükre. Azért tették ezt, mert gonoszak voltak. Azt akarták, hogy majd amikor elítélik és leültetik őket, még jobban fájjon nekik a dolog. Igen, tényleg szadisták voltak ezek az örök. De hát ezen nem is kellett csodálkozni, hiszen így lettek kiválogatva. Ebben az intézményben mindenre elszánt, tiltott helyen fényképező és kamerázó múzeumlátogatókat, képeket savval leöntőket és időnként még rafinált képtolvajokat is le kellett fülelni. Ez pedig kemény, embert próbáló munka volt. Csak katonaviselt, idegenlégióban szolgált, többszörös tömeggyilkosokat vettek fel, mert átlagember nem tudta volna elviselni ezt a rendkívüli nyomást, ami az itt szolgálatot teljesítőkre nap mint nap ránehezedett.

De a feldühödött hamisítók, sakkjátékosok és a hozzájuk csapódó nagy számú szimpatizáns ordító hordája sem volt azért piskóta. Se perc alatt úgy szétszedték szegény Bidé Szanitert, mint kétéves gyerek a tévé távkapcsolót. Meglepő brutalitással, és lényegében csak a gombjait hagyták meg épségben.